

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν ἄλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους; καὶ εἶνε ἑτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΛΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

*αθανασίου
διακού*

Ποτὲ τοῦ ἡλίου ἡ εὐμορφία, ποτὲ τῆς γῆς ἡ νεότης
 Κ' ἡ περηφάνεια τοῦ βουνοῦ, τοῦ δένδρου ἡ πρασινάδα
 Κ' ἡ λευθερία τοῦ ξηφτεριεῦ, ποτὲ τόση γλυκάδα,
 Τόση κρυφὴ μοσχοβολία δὲν ἔχυσαν τριγύρω
 Ὡς τὸ Διάκο πού ψυχρακαῖα. Τυφλὴ καὶ μανιωμένη
 Τὸν ἐκοιλοῦσε ἡ Λιαπουριά.—Κεχρὶ παραδομένο
 Ὡς τὰ δόντια τοῦ νερόμυλου, τριμύψυχα βίμμενη
 Μὲς ὅς τὸ λαρύγγι ἐνὸς θεριοῦ, προσάνημα, ἀποκλάδι,
 Χλωροκοιμένο φρόγανο, πού τῶσοσκεν ἡ φλόγα,
 Ὁλόγυρά του ἐκύτταζε, σὰν νᾶθελεν ἀκόμα
 Νὰ καταπιῇ μὲ μιὰ ματιά, νὰ κρύψῃ ὅς τὴν ψυχὴ του
 Τὴν ἔρημ τὴν πατρίδα του κ' ἐκεῖ ὅς τὸν ἄλλον κόσμο
 Νὰ τήνε πάρῃ συντροφιὰ.—Ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του
 Φτωχὴ, κακογεράματῃ κ' ἡ δύστυχὴ του ἡ μάνα
 Μὴν ἔρῃ ὥρα γιὰ φομὴ τὸ χερί της ν' ἀπλώσῃ,
 Καὶ μὴν πεθάνῃ νησιτικῇ. Ἐπάγωσε ἡ καρδιά του
 Ὡς ἕνα κελιάσμα γλυκὸ, πλασμένο μ' ὄλα τ' ἄνθη,
 Πού τρέψ' ὁ κῆπος τῆς ζωῆς, τοῦ φύρωσος ὅς τὰ χεῖλην.

«Γιὰ ἰδέσ καθὸ πού ἐδιᾶλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
 Ὡς πᾶν θῆζον τὰ κλαριά, πού βγαίν' ἡ γῆ χορτάρι.»

Λὲς κ' ἤθελε πρὶν ἀναβῆν ὅς τοῦ Πλάστῃ του τὸν κόρφο,
 Τῇ βραγιμένη του καρδίᾳ νὰ σχίσῃ γιὰ νὰ φύγουν
 Τῆς νεότητος του τάρωματα, πού δὲ χωροῦν ὅς τὸ μνημα.

Τὸν ἐπατοῦσαν τᾶλογα, κ' ἄγρια, μεθυσμένα
 Τόνε δαγκοῦν ὅς τὸ πρόσωπο. Τᾶγέρι φορτωμένο
 Φοβέρας; καὶ περιέγελα καὶ φλογισμένα χνώτα
 Τριγύρω του ἐκουφόραζε. . . Κάνενα χηλιδόνι
 Δὲ φαίνεται ὅς τὸν οὐρανὸ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. . .
 Ὁ δρόμος ἀτελειώτος! . . . Δεξιὰ, ζερβιά του τοῖχος
 Ἀνταριασμένοι αἱ Γκείκιδες. . . Τοῦς ἀνακράξαι ὁ Διάκος. . .
 «Δὲν εἶν' κάνενας ἀπὸ σὰς καθάριος Ἀρβανίτης
 Ὡς ἐντρέπεται τῇ γύμνια μου, τὴν καταφρόνησί μου.
 Ὡς μού φυτέψῃ ψυχικὸ ὅς τὸ μέτωπο ἕνα βόλι; . . .»

Βουδαὶ δὲν ἐταράχτηκαν, τόνε θωροῦν μὲ τρόμο.
 Ἐφοῦσκωνε ὁ κατακλυσμός. . . Ὡς τὸ διάβα του ἕνας χτύπος
 Ἀκούστηκε μικρός . . . μικρός, σὰν νᾶθι ξεροτσάκη
 Τοῦ λύκου τᾶναστῆχωμα, σὰν νᾶθε ἀπλώσῃ χερί
 Ὡς τοῦ πιστολιτοῦ τοῦ σκάνδαλο . . . Ἀνάμειξ' ἀπὸ τόσους
 Μήπως ἐξύπνησε κανεὶς, ὅπου ἦταν παλληκάρι; . .
 Ἐφανίστηκε ὁ Καλλήμπεης. . .

— Συλλί, ὅποιος κ' ἂν ἦται
 Τὸν ἔχω λάβει χάρισμα . . . εἶναι δικό μου ψῶνι . . .
 Μάθε το . . . κάτου τ' ἄρματα . . .

Καὶ σὰν τὴ νοχτερίδα
 Κολλάει ὅς τοῦ Διάκου τὰ μαλλιά. Ἐναῖφτον αἱ φονιάδες.
 Ἀφόνει πάλ' ὁ θύροδος. Τρέχουν, πηδοῦνε, σκούζουν
 Κι' ἀποσταμένοι πλᾶκωτο! ὅς τοῦ βρουπακιοῦ τὸν ἴσκιο
 Ἀράζουνε καὶ στέκονται. Ἀκίνητος ὁ γύφτος
 Τὸ φοβερὸ τὸ σύνεργο ὅς τὰ χερία του ἐκρατοῦσε,
 Τοῦ Χάρου παραβλάσταρο, τοῦ τάφου σηματοῦρι.
 Ἐμπρός του, πῖσω του βαθεῖα, διχαλωτοὶ δύο ψῆσταίς
 Μπηγμένοι βρισκονται ὅς τὴ γῆ Ὁ πρῶτος ὅς τὸ κεφάλι,
 Ὁ δεῦτερος ὅς τὴν ποδαριά. Σωρὸς γλωρᾶ κλονάρια,
 Καὶ θράκια πού ξεσπῶζαν . . . Τὸ δέντρο παραστάτης.

«Πλάστῃ μεγαλοδύναμη! Χριστέ! παράλαβέ με.
 Ὡς βρέξῃ τὴ φλόγα μου δροσιὰ καὶ κάμε αὐτὴν τὴ στάχτη
 Ὡς πὸς θὰ ν' ἀφίσῃ τὸ κορμὶ τοῦ δούλου σου, Πατέρα,
 Ὡς νὰ μὴ τὴν πάρῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ μὴ μείνῃ στετρα.»

Εἶπε καὶ παραδόθηκε. Δεμένος ὅς τὸ δρομάρι
 Ὁ μάρτυρας σιγὰ σιγὰ, παρακαλεῖ τὴ φλόγα
 Μὲ τὸν καπνὸ τῆ σάρκα του, πούταν γυμνὴ νὰ κρύψῃ.
 Γυρίζει ὁ γύφτος τὸ σουβλί. . . Τὸ χερί του ἀνεμίδι. . .
 Κι' ὅταν ἐμένανε νεκρὰ κάμια φορά ἀπὸ δεῖλια
 Τᾶφωρεσμένα δάχτυλα καὶ τᾶφρυγεν ἡ πύρρ,
 Τότε ξυλταῖς καὶ σάλαγος, κεντήματα καὶ πέτραις.
 Φωνάζει κ' ὁ Καλλήμπεης. . .

— Παληόγερε, ἀνδρεῖέψου. . .
 Μέριασε ἐκεῖνο τὸ δαυλί. . . γιὰ ἰδέσ, ἀνάθεμά το
 Τὴ γλώσσαίς ὅπου ἐπῆταξε, καὶ πῶς τὸν ἔχει ζῶσει! . . .
 Ὡς τὸν βρουφήξῃ γρήγορα. . . Ταράξου . . . μέριασε το. . .

Κι' ὅσο κ' ἂν ἔσπρωγνε ὁ φονεὶς τὸ μουσικὸ τὸ ξύλο
 Ὡς ὁ καπνὸς τὸν ἐπνιγε, τόσο θεριεῖτε ἡ φλόγα.
 Διῶχνει τὸ γύφτο ἡ ἀναλαμπὴ κ' ὁ κόσμος τρομασμένος
 Φεύγει τὸ στόμα τοῦ στοιεῖου. Ἀνάφτον τὰ δεμάτια
 Πούσαν τριγύρω σωριαστά. . . Τοῦ βρουπακιοῦ τὰ φύλλα
 Φωτοκαρμμένα βεύουνε. . . Κάνενας δὲν ξανοίγει
 Πούνα: τοῦ Διάκου τὸ κορμὶ ὅς αὐτὴν τὴ καταθύρα.

Κατακαθίζου ἡ φωτιαῖς . . . τρέχουν σιμὰ μὲ φόβο. . .
 Ἀφαντο τάγο λείψανο! . . . Σκαλίζουνε τὴ στάχτη
 Μὴν εὑρου ἕνα κόκκαλο, μὴ ἴδου ἕνα σημάδι. . .
 Τίποτε! . . . δὲν πιστεύουνε. . . Σκάφουνε, ξεδιαλέγου
 Τὰ πεθαμένα κάρουνα. . . Τίποτε! . . . χτύπα, κέντα,
 Μὴ σπῖθ' ἀστράφτει ἀπὸ τῆ γῆ. . . Σηκόνουνε τὰ μάτια
 Καὶ βλέπου ἕνα φτερωτὸ, χρυσὸ δακτυλιδάκι
 Πού ἀνέβαινε ὅς τὸν οὐρανὸ. . . Πότε, Θανάση, πότε;
 Ὡς νᾶρθῃ πάλε νὰ μᾶς βρῇ καὶ ποῖος θὰ τὸ φορέσῃ
 Τὸ φυλαχτὸ σου τᾶκριτό; . . . Πότε, Θανάση, πότε; . . .

Ῥαζόνται, φύγου ἅθερα. Κλεφτὰ, κλεφτὰ κ' ὁ γύφτος
 Χωνεῖ ὅς τὴν κουφάλα του. Κάνεις δὲν ἀπομένει
 Παρ' ἡ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, πού ἀσπάζονται τὸ μνημα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Προσάνημα, ξηροὶ λεπτότατοι κλαδίσκοι, δι' ὧν
 ἀνάπτει τις φλόγα.

*
 Ἡ μήτηρ τοῦ Διάκου πρὸ ὀλίγων μόνων ἔτων ἐτελεύ-
 τησε. Καθ' ἣν δὲ ἔλαβον διαθεσίωσιν, ὁ ἡρώϊσμός τοῦ
 υἱοῦ τῆς ἀντημεψῆθῃ διὰ ἰσοβίου δωδεκαδράχμου συντάξεως!!

Σημαδοῦρι, ἐν γένει πᾶν τὸ τιθέμενον καὶ μακροῦθεν
 διακρινόμενον πρὸς διαγνώσιν ἐπικινδύνου τινος μέρους. Κυ-
 ρίως δὲ τὰ βυβλία δι' ὧν σημειοῦνται αἱ ὑφαλοὶ χάριν τῶν
 διαπλεόντων τὰς θαλάσσας.

Διχαλᾶ, ξύλον αὐτοφυῶς σχιζόμενον εἰς δύο διστωτᾶ
 μέρη.
 Ψῆστης, σιδηροῦν ἢ ξύλινον ἐργαλεῖον ὑπερείδον τὸν
 ὀβελόν.

*
 Δρομάρι, πᾶν ἐπίμηκες ξύλον ἐν εἰδεί λεπτῆς δοκοῦ.

Ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λίαν ἐπαισθητῆ θερμότης καλεῖται
 πύρρη, ἢ δὲ ὑπερβάλλουσα τῆς φλογὸς λάμψις, ἢ ἀλαμπῆ.

*
 Ῥεῖω ἐπὶ φύλλων, ἀνθέων ἢ τρυφερῶν καρπῶν ὅταν

ἐκ τινος ἀτμοσφαιρικής ἐπιρροῆς ἀφινιδίως καταπίπτωσι. Λέγεται δὲ μεταφορικῶς καὶ περὶ ἀνθρώπων ὑπὸ χρονίας καὶ μακρᾶς νόσου τηχομένων.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

Συνέγρα: ἰδὲ σελ. 658.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ Ὀλιβερ ἐν τῇ συναστροφῇ τῶν ἀξιοτιμῶν φίλων του.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀφ' οὗ ὁ Ἀπανωλαδιάς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἐξήλθον διὰ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰς συνήθειαι τῶν ἀσχολίας, ὁ κύριος Φέιγγιν ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, ἵνα διὰ μακρῶν νοουθετήσῃ τὸν Ὀλιβερ, καταδεικνύων ὀπόσῳ φρικτὸν ἀμάρτημα εἶναι ἡ ἀχαριστία, σαφέστατα δὲ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ἀχαριστότατος ἐφάνη πρῶτον μὲν καταλιπὼν ἑκουσίως τὴν ἀξιόλογον συντροφίαν τῶν φίλων του, καὶ ἔπειτα ἀποπειραθεὶς ἐκ νέου νὰ δραπετεύσῃ, ἵνα ματαιώσῃ τόσας δαπάνας καὶ τόσους κόπους, οὓς πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ κατέβαλον. Ὁ κύριος Φέιγγιν ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχε τῷ Ὀλιβερ καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἐπεδείξατο αὐτῷ καὶ προσέθηκεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν συναίσθησιν ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ θάπέθνησκε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς πείνης· εἶτα διηγήθη αὐτῷ τὴν φοβερὰν ἱστορίαν παιδίου τινὸς ὅπερ συνέδραμεν ἐπίσης ἐξ ὀσπληγχνίας, ἀπαραλλάκτως ὡς τὸν Ὀλιβερ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖον ὅμως δυστυχῶς κακὸν ἔλαβε τέλος, ἀπαχχονισθὲν ἡμέραν τινα ἐν Ὀλιν Βαίλνυ. Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ποικύρῃ ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος τοιοῦτο τέλος· ἀλλὰ δακρύων κατέδειξε τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀνάγκῃ εἰς ἣν περιέστη ἕνεκα τῆς κακῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐπιβούλου διαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ παιδὸς, ἅτινα χάριν τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ τοῦ Φέιγγιν καὶ τῶν στενῶν φίλων του καθίστων ἀναπόδραστον τὴν τοιαύτην οἰκτρὰν καταστροφὴν.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπέρανε τὴν διδασχὴν του διὰ περιγραφῆς ἡμιστὰ κολακευτικῆς τῶν πικριῶν τῆς ἀγχόνης, προσέθηκε δὲ εὐγενῶς καὶ μειλιχίως, ὅτι ἤλπιζε πῶς οὐδέποτε θὰ ἠναγκάζετο νὰ ὑποβάλῃ τὸν Ὀλιβερ Τουίστ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην δοκιμασίαν.

Ἀκούων τὸν κύριον Φέιγγιν, ὁ μικρὸς Ὀλιβερ ἔτρεμεν ὅλος, ἂν καὶ δὲν κατελάμβανεν ἐντελῶς τὰς ἀποτροπαίους ἀπειλάς, ἃς ἐνέκλειον οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἐκ πείρας ἔμαθεν ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἠδύνατο νὰ συγχύσῃ τὸν ἀθῶον μετὰ τοῦ ἐνόχου, ἂν τυχὸν εὗρισκεν αὐτοὺς ὁμοῦ· ἀναμιμνησκόμενος δὲ τῶν συχῶν λογομαχιῶν τοῦ Φέιγγιν καὶ τοῦ κυρίου Σάικς, ἐπίστευσεν ὅτι πολλάκις μέχρι τοῦδε ὁ Ἑβραῖος ἐφῆρμωσε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀδιακρίτων

καὶ φλυάρων. Ὑπαινιγμοὶ τινες ἐν ταῖς λογομαχίαις ἐκείναις, ἀναφερόμενοι εἰς παλαιότεραν τινὰ τοιοῦτου εἶδους μηχανορραφίαν, ἤλθον εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπάγωσαν τὸ αἶμά του. Ἡ γαίρε δειλῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀντέκρουσε τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Ἑβραίου· ὁ γέρον κακούργος εἶδε τὴν ὠχρότητα τοῦ παιδὸς καὶ κατενόησε τὸν τρόπον του, μετὰ χαρᾶς δ' ἀπροκαλύπτου παρητήρει τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ.

Ἀπαίσιον μειδίαμα δίστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Φέιγγιν· ἐκτύπησε θωπευτικῶς τὸν Ὀλιβερ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐὰν ἔμενεν ἡσύχος καὶ ἐργάζετο ἐπιμελῶς, θὰ ἐγίνοντο καλοὶ φίλοι. Εἶτα ἐφόρσε παλαιὸν τινα ἐμβαλωμένον ἐπενδύτην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε κλειδῶσας ὀπισθεν αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ κατὰ τὰς ἐπιλοίπους ὁ Ὀλιβερ ἔμενε μόνος ἀπὸ πρωίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἀφιέμενος ἐλεύθερος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις, ἀνεμιμνήσκετο ἀδιαλείπτως τῶν καλῶν αὐτοῦ ἐν Πέντοβιλλ φίλων, καὶ μετὰ πικρίας ἐσυλλογίζετο ὅπόσον ἐλεεινὴν ἰδέαν θὰ συνλαμβάνον περὶ αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἐβδομάδος ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐκλείδωνε πλέον τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἦτο ἐλεύθερος νὰ περιφέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο ἔρημος καὶ ρυπαρά. Τὰ δωμάτια τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐκοσμούντο διὰ μεγάλων φραγμάτων, ὑπὸ δὲ τὸν κλύπτοντα ταῦτα ἄφθονον κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διεκρίνοντο ἔτι ποικίλαι γλυφαί. Ὁ Ὀλιβερ συνεπέρανε ὅτι ἄλλοτε, πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἑβραίου, ἡ οἰκία θάνηκεν εἰς ἀνθρώπους ὑψηλοτέρως περιωπῆς, καὶ θὰ ἦτο ἴσως τότε, ἡ νῦν στυγνὴ καὶ ἀπαίσια, εὐχάριστος καὶ φαιδρὰ κατοικία.

Πᾶσας τὰς γωνίας τῶν τοίχων καὶ τὴν ὀροφὴν ἐκάλυπτον πυκνοὶ ἴστοι ἀραχνῶν. Ἐνίστε δὲ, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ εἰσῆρχετο ἡσύχος εἰς τι δωμάτιον οἱ ποντικὸι ἔσπευδον νὰ κρυβῶσιν ἐντρομοὶ εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν· ἐκτὸς τῶν ποντικῶν ὄν ἄλλο ζῶν οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰκούσῃ ἠδύνατο. Πολλάκις ἐπερχομένης τῆς νυκτὸς, κατάκοπος ἐκ τῆς ἀνὰ τὰ δωμάτια περιπλανησεῶς του, εἰσέδυν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ εἰς τὴν ὁδὸν φέροντος διαδρόμου, ὅπως ἡ ὄσον ἔνεστι πλησιέστερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖ ἔμενε προσεκτικώτατον τεινῶν οὓς, καὶ ἀριθμῶν τὰς ὥρας μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἑβραίου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ἐν πᾶσι τοῖς δωματίοις, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελέστατα κεκλεισμένα διὰ τῶν ἐσκωριασμένων μοχλῶν αὐτῶν, οἵτινες πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν ἦσαν προσέτι στερεῶς ἐσφηνωμένοι εἰς τὰ ξύλα, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰνοιγῶσιν ἄνευ ἐπίτηδες ἐργαλείων καὶ πολλοῦ ρότου. Τὸ φῶς εἰσέδυν μόνον διὰ τινῶν στογγύλων ὀπῶν, οὕτω